
Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 серпня - 5 вересня 2005 року № 35 (95)

НАЦІОНАЛІСТАМ ВКАЗУЮТЬ... НА ПОРІГ



День Незалежності – Свято із свят. Тим більше, для українського народу. Віками виборював він право мати в своїй хаті свою правду, силу і волю. Цвіт нації встеляв жертовник Вітчизни, але все-таки виписав своєю кров'ю на священному знамені: "Україна Самостійна"!

Шана Вам герої! День Незалежності України – то духовний і вічний пам'ятник від народу славним нашим княжим дружинам, що прибивали щит на воротах Царграду і стримували татаро-монгольську навалу; славним запорожцям, що силою своїх шабель не дали нас ні збусурманити, ні сполячити, ні змоскалити; славним Січовим Стрільцям та воякам армії УНР, що таки здобули державу, та не встояли проти світової змови; славним воякам ОУН-УПА, цієї армії безсмертних, що воювала за свій народ поза межею можливого, бо Україна була для них – понад усе.

На їхню честь мали би звучати з головної сцени свята Незалежності козацькі, стрілецькі та повстанські пісні. І на почесних місцях мала б сидіти не навколопрезидентська свита, а ще живі сивочолі вояки УПА в одностроях. І діточки мали б піднести їм квіти, а Президент – преклонити перед ними коліно. Було б так доречно, якби над Майданом пролунало:

І ні Варшава, ні Москва
Не ствердять тут свої права.
На це ти покладеш життя...

Нічого цього 24 серпня в Києві не було. А було все аж надто „демократично": гопак, пісеньки про чорні брови, вареники та соло-в'їв. Цим, мовляв, мають обмежуватися духовні обрії великого народу. Отож, „Несе Галя воду" – будь ласка, а „Не пора, не пора, не пора москалеві й ляхові служить", – то вже зась, то вже націоналізм, а його нинішні чиновники комсомольського гарту сахаються...

Послухав виступ Президента. Розчарувався ще більше. Президент виглядав якось невпевнено, наче думав не те, що говорив, або говорив не те, що хотів. А коли він виголосив, що ветерани, яким випало під різними прапорами воювати за Україну мають достойно і правильно подати один одному руку, – розчарувався вкрай, пішов геть з Майдану. Де немає правди – там немає свята.

Те, що під червоними прапорами українці воювали за незалежність України – фарисейство. Під червоними прапорами нашу націю нищили: за спинами одних ставили кулемети і гнали на невідворотну смерть, а інших – етапували в Сибір... Так нищили українство... Така правда історії. Невже Ющенку не відомо, що саме УПА, підпілля ОУН боронили українців і від фашистів, і від сталіністів, що це вони несли прапор, що нині є нашим державним? То нехай почитає щоденник Довженка, де той переповідає розповідь енкаведиста, який повісив українця на дереві головою вниз і палив під ним вогонь, а той горів, і останніми його словами були: „Слава Україні"...

Цей безіменний герой загинув за незалежну Україну, а той, хто мучив його, – мучив нашу Україну. Мучив під червоним прапором. Тисячі упівців гинули геройською смертю, але не зраджували ідеї незалежності України. Для „визволителів" під червоним прапором вони були бандитами... Такими для нинішньої влади лишаються й досі. Президент ніяк не хоче підписати Указ і визнати їх народними Героями. Він, як Пилат, умиває руки. Розбирайтеся між собою самі, подавайте один одному руки...

І ось встане з могили Степан Бандера і подасть руку своєму вбивці енкаведисту Сташинському; встане вбитий, а затим спалений енкаведистами Роман Шухевич і подасть руку Судоплатову та його посіпакам. Встануть мільйони закатованих в таборах і тюрмах і простягнуть руку ще живим і шанованим нинішньою владою енкаведистам...

Так Ви це примирення бачите, пане Президенте? І чому в своїй промові Ви не назвали хоча би одного героя, що боровся за незалежну Україну під червоним прапором? Не назвали – бо такого немає. А про Героїв УПА вже 54 томи Літопису написано. Рано чи пізно народ їх прочитає, і Український Президент назве Героїв поіменно і на всі їхні могили – іменні і безіменні – по всій Україні і не в Україні скорботно ляжуть від нього квіти і вінки...

Гіркі, а від цього, мабуть, дещо упереджені думки викликав виступ Президента. Все ж тішив себе, що, можливо, це випадковість. Але видовисько, яке довелось спостерігати на Хрещатику за сто метрів від Майдану, розвіяло й ці ілюзії. Міліція, що перегородила щитами Хрещатик і контролювала, аби ніхто не проніс на Майдан недозволених речей, перепинила групу хлопців у вишиванках, які несли червоно-чорні прапори: "Нє положено с етім флагом!" – „Чому?" – „Ето нє государствєнная сімволіка". – „Але ж ви пропустили на Майдан людей з помаранчевими, темно-синіми, біло-зеленими та іншими прапорами, то чому ж нас не пропускаєте?" – „Єсть наказ етіх флагов нє пропускать". – „Але під цим прапором – прапором боротьби, що символізує собою гасло: Свобода (червоний колір) або смерть (чорний колір), – вояки УПА здобували незалежність України, яку оце святкуємо; а ми – помаранчеву перемогу, врешті-решт, він є офіційно зареєстрований Мінюстом як прапор Конгресу Українських Націоналістів..." – „Нєчєго на Майданє делать націоналістам".

І глуха стіна. За нею – свято Незалежності. А по цей бік – люди з прапорами Визвольних змагань українського народу. Їх туди, на свято, не пустили. „Така була команда", – сказав старший серед правоохоронців полковник Бондаренко. Не сказав тільки, хто таку команду дав...

Ось таке воно гучно розрекламоване „ненав'язливе" свято Незалежності в Києві, в столиці... Святкуй, що хочеш і як хочеш, але без націоналізму, без українського духу...

Сумно стало... На запрошення письменника Віктора Лупейка поїхав у село Мигалки Бородянського району. Там його земляки вшановували бійців УПА. Там було свято. Наше свято.

Вже вночі, коли повертався до Києва, на мобільний зателефонував товариш з Севастополя: „Миколо, що там у вас твориться, ти чув, що сказав Яневський на „5 каналі" про націоналістів? Та він ..."

Не хотілося вірити. Та сумніви розвіяв факс від заступника голови КУН Володимира Борейчука, якого той надіслав до редакції. Цитую:

„Прикро, але факт, що саме 24 серпня, в день Незалежності нашої держави, відомий історик та телеведучий Данило Яневський на «5 каналі» дозволив собі брутальні висловлювання на адресу українських націоналістів, без жертовної боротьби яких навіть уявити незалежну Українську Державу неможливо. Задекларувавши себе представником тих 22% населення України, які не належать до етнічних українців, Д. Яневський на запитання, чому не пускали на Майдан українських патріотів із червоно-чорними прапорами, відповів: «Які там червоно-чорні прапори? ОУН(б) – це марсіани в Києві...».

Ввечері того ж дня цей українофоб в Маріїнському палаці отримав з рук Президента високу нагороду – звання «Заслужений журналіст України». За що? Чи не за приниження цілого покоління борців за волю України, а загалом і української нації? Чомусь жодного з борців за незалежну Україну – героїв ОУН-УПА Президент не нагородив...

Помиляються творці помаранчевої безликої України, думаючи, що націоналістів вони використали і їх вже можна виставити як непотріб за поріг. Ми є, і наша мета – Українська Національна Держава. І свого досягнемо – господарями в Україні будуть українці, а не зайди. І ми ще свій День Незалежності відсвяткуємо так, як і належить народу-господарю".

І я під тим підписуюсь.

Микола ГУК

ВЕТЕРАНАМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ


Відкритий лист Президенту
стор. 2

ДЕМОНТУЙМО В ЧЕРКАСАХ МОНУМЕНТ ЛЕНІНУ!

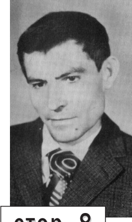
Позиція 25-ти черкаських партійних та громадських організацій
стор. 3

ПЕЧАЛЬ ЗІ СВЯТОМ ОБНЯЛИСЬ...

Знають і пам'ятають звитяжну УПА в селі Мигалки, що на Київщині
стор. 5

ПОВСТАНСЬКИЙ БАСТІОН – ЯВОРИНА

Полеглі герої є прикладом мужності й великої любові до свого народу
стор. 6

ЗА ВКРАЇНУ ЙОГО ЗАМУЧИЛИ КОЛИСЬ...

4-го вересня 1985-го року в ув'язненні загинув Василь Стус
стор. 8

Борітеся - поборете!

нація і держава
30.08 – 05.09. 2005 р.

ВАЖЛИВО

Івано-Франківщина вшановує Славу Стецько

У Надвірній Івано-Франківської області на будинку-музеї історичної спадщини Надвірнянщини освячено і відкрито бронзову меморіальну дошку, присвячену Славі Стецько. Дошку встановлено на знак вдячності С. Стецько, яка багато зробила добрих справ для мешканців цього краю як депутат Верховної Ради від їхнього округу. Меморіальну дошку урочисто відкрили на День Незалежності, адже, за словами учасників акції, Слава Стецько все життя боролася за незалежність України і до останнього свого дня утверджувала її своїми вчинками.

ООН має визнати голодомор 1932-33 років геноцидом

Україна до 2007 року має намір підготувати й подати в ООН документ щодо визнання голодомору в Україні 1932-1933 років актом геноциду. Про це повідомив представник України при ООН Валерій Кубинський.

Дефіциту газу в Україні не буде

За підсумками переговорів з питань українсько-російського співробітництва в паливно-енергетичному комплексі, які відбулися в Москві, голова НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко заявив, що він не передбачає дефіциту газу в Україні. А відтак його відомство не купуватиме додатково газ у російської компанії "Транс-Нафта" та швейцарської "Ros-Ukr-Energo". Разом із тим, О. Івченко нагадав, що контракти зі згаданими компаніями укладені. Щоправда, він не виключає, що Україна потребуватиме більше газу, якщо зима буде холодною. Тож дефіциту газу немає, і в наступному році теж не буде, зазначив О. Івченко.

За літо українці розчарувалися у владі

За даними Київського центру політичних досліджень і конфліктології та Центру політичних і соціальних досліджень "Социс" протягом літа оцінки діяльності лідерів держави погіршилися. У травні діяльність Ющенка, Тимошенко і Литвина позитивно оцінювали відповідно 60%, 61% і 51% українців, а в серпні позитивні оцінки давали відповідно 42%, 43% і 40% респондентів.

Нове видання книги „Злочин"

Відбулася презентація українського видання монументальної книги про геноцид українського народу в ХХ столітті – „Злочин". Книга видана в Україні за ініціативи української громади Австралії на громадські пожертви українців усього світу і буде безоплатно передана в Україні до публічних книгозбірень.

20000 украдених підприємств

Їх украли під час правління Кучми. Про це заявила голова Фонду держмайна України Валентина Семенюк.

Засновано перше в Україні дитяче містечко

Воно споруджується в місті Бровари Київської області в рамках всесвітньої акції СОС-Кіндердорф Інтернешнл та Всесвітньої федерації футболу ФІФА. Дитяче містечко складатиметься з комплексу із 14 будинків на кшталт дитячих будинків сімейного типу, де виховуватимуть 120 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Протиріч в зовнішньополітичній сфері поменшає

Офіційну позицію України в цій сфері можуть висловлювати лише три особи - Президент, Прем'єр-міністр та міністр закордонних справ. Про це йдеться в підписаному Указі В. Ющенка.

Ерзац-полковника Медведчука розжалували

Міністр оборони скасував неправомірні накази попередників про присвоєння В. Медведчуку звань майора, підполковника та полковника.

Сюрприз для Лукашенка

Польща, Литва, Латвія та Україна вирішили створити спільну робочу групу для координації роботи зі створення незалежної радіостанції, що вестиме мовлення на Білорусь білоруською мовою.

Україна придбає 1% акцій Euronews

Завдяки цьому наприкінці року кожен мешканець України зможе дивитися світові новини в українській версії, а також поширювати україномовну версію Euronews в Європі, Канаді, США.

Ярузельський перепросив чехів та словаків

Польський генерал Войцех Ярузельський попросив пробачення за введення польських військ у Чехословаччину в 1968 році.

Росія "своїх" не видає

У колишнього керівника Держуправління справами Ігоря Бакая - російське громадянство. Тепер Росія відмовляється видати Україні Бакая, позаяк це суперечить російському законодавству. В Україні його обвинувачують у незаконній витраті державних коштів більш як на 800 млн. гривень.

Голову Севастопольської міськради посадять?

Генпрокуратура порушила кримінальну справу проти голови Севастопольської міськради Валентина Борисова. Його звинувачують у зловживанні владою і службовим становищем, завданні збитків державі на 12 млн. гривень. Йому загрожує до 8 років ув'язнення.

Справедливість відновлено

Печерський районний суд міста Києва поновив Олександра Галаку на посаді начальника Головного управління розвідки Міноборони. Суд задовольнив позов Галаки до Президента Віктора Ющенка з приводу його безпідставного усунення від виконання службових обов'язків.

Арка за мільярд

Будівництво об'єкта "Укриття" над 4-им енергоблоком ЧАЕС коштує 1 млрд. 90 млн. євро. Необхідні для цього гроші зібрано в повному обсязі. Про це повідомив міністр з надзвичайних ситуацій Давид Жванія.

Нагороди до Дня Незалежності

До Дня Незалежності Президент Ющенко відзначив державними нагородами 781 громадянина України.

На святкування Дня Незалежності витратили 3 млн. 800 тис. грн.

Майже дві третини цих коштів надійшли з держбюджету, решта – з місцевих бюджетів. Найдорожчими заходами були: святковий концерт на столичному Майдані Незалежності і феєрверк - по мільйону гривень. Третє місце за дороговизною посіла телетрансляція – майже 800 тис. Свято показували 35 камер. Чи не найскромнішим був прийом у Святій Софії. На шампанське для гостей пішло – майже 200 тис. грн. Ці кошти надала столична мерія.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів



ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ

ВЕТЕРАНАМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

Вельмишановний пане Президенте!

Минуло чотирнадцять років незалежності Української Держави, але й досі єдина політична сила, яка зі зброєю в руках поборювала червоних і брунатних окупантів, відстоюючи право української нації на незалежність, не визнана у власній державі!

І це при тому, що на міжнародному рівні Всеукраїнське братство вояків ОУН-УПА ім. генерала Р. Шухевича – Т. Чупринки давно визнане і прийняте в члени Міжнародної і Європейської організацій комбатантів Другої світової війни.

Ми, громадяни України, вимагаємо від Вас, пане Президенте, щоб вояки ОУН-УПА були нарешті визнані на державному рівні як борці за свободу і незалежність України, з усіма належними політичними і юридичними наслідками.

М. Литовченко (голова Глухівської РО КУН), С. Міщенко, В. Друзь, В. Гінзбург, Г. Гущин, Л. Кримов, В. Мосюк, О. Лазаренко, І. Приходько, В. Шарова, Л. Фетищенко, І. Мошик, І. Краснощок, О. Слесарєва, М. Козлова, Л. Колесникова, О. Овчіннікова, А. Лісневський, Л. Андрійчук, Є. Литвин, Н. Фадина, А. Макарова, В. Сербова, О. Червякова, О. Маслов, О. Лукашук, Р. Бурик, В. Гурець, В. Привалов, А. Лайтаренко, А. Рожен, Є. Стеценко, Т. Іванова, О. Томенко, О. Репетун, Ю. Малиш, І. Теслєв, С. Слєсарев, В. Чорнобай, Н. Литовченко, С. Павловець, А. Печений, Т. Малютіна, Т. Івашина, В. Мажуга, В. Ганзін, М. Дмитренко, А. Рак (і ще 14 підписів, на жаль, не розбірливих – ред.).

На світлині: Глухівська РО КУН проводить збір підписів за державне визнання ОУН-УПА.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ДОКИ ПРАВООХОРОНЦІ ЗАХИЩАТИМУТЬ ЗЛОЧИНЦІВ?

Президенту України В. Ющенку, Міністру МВС України Ю. Луценку.

В 2003 р. Гайсинською міською радою було прийнято рішення про продаж недобудованого 96-квартирного будинку, розташованого на вул. Жовтневій 2, без згоди співвласників, які перерахували на будівництво близько 3 млн. грн. Документально, за даними міськради, будинок продано за 315 тис. грн. На моє депутатське звернення від 14.07.2005 р. прокуратурою Гайсинського району винесено протест щодо незаконних рішень сесій міськради.

Але що стосується продажу 30-квартирного будинку, розташованого на вул. Відродження, там, з відповіді прокуратури, — все гаразд. Меблева фабрика в будівництво будинку вклала 483 тис. грн., а незалежні експерти оцінили його в 72 тис. грн., і за таку суму будинок був проданий. „Мудрі" ділки обікрали чорнобильців, афганців, військовослужбовців, робітників, які по 12–13 років не можуть отримати житло.

У 2003 р. проти підприємця А. Кирилюка був скоєний злочин, а саме: крадіжка.

Незважаючи на докази і наявний склад злочину, прокуратура району погодилась з протизаконною постановою РВ УМВС про відмову в порушенні кримінальної справи. Таким чином, прокуратура району захищає злочинця від правосуддя.

10 грудня 2004 р. громадянку А. Яроцьку безпідставно з політичних мотивів начальником Управління газового господарства С. Возним було примушено написати заяву про звільнення з посади слюсаря за власним бажанням, не вказуючи дати звільнення. Порушуючи трудове законодавство, без погодження з А. Яроцькою, іншою особою в заяву про звільнення було внесено дату звільнення. До сих пір відновитись на роботі Яроцька не може.

На виборах Президента України в 2004 р. головний лікар Гайсинського ТМО П. Константінов виявляв та виписував хворих, які потенційно могли голосувати за Ющенка, а на їхнє місце клав медичних працівників, яких змушував голосувати за Януковича. На жаль, документи про ці порушення, які зберігались на 15-й окружній дільниці в м. Іллінці, зникли. Правоохоронні органи мають встановити причини й осіб, причетних до зникнення важливих державних документів, і порушити кримінальну справу.

Всі наведені приклади переконливо свідчать, що правоохоронні органи Гайсинського району не виконують своїх службових обов'язків. Своєю злочинною бездіяльністю вони вже є небезпечними для народу та держави і підривають авторитет і довіру людей до нової влади. Це спричиняє суспільну напругу в районі. Такі правоохоронні органи на чолі з начальником РВ УМВС В. Олійником та прокурором О. Кметюком дискредитують правоохоронні органи України.

Я звертаюсь від імені виборців Гайсинського району до Президента України, Міністра внутрішніх справ з вимогою провести незалежне службове розслідування діяльності Гайсинського РВ УМВС та прокуратури щодо наведених фактів.

Б. МОГИЛА, депутат по Гайсинському виборчому округу № 10, голова РО КУН

ЗВЕРНЕННЯ

ВІДСТОЇМО СВОЮ ЗЕМЛЮ!

Голові Черкаської РДА М. В. Котку
Прокурору Черкаського району В.П. Ляшку

Тубільцівський сільський осередок КУН звертається до Вас з проханням організувати загальні збори співвласників земельних паїв за Вашою участю, оскільки ми не довіряємо голові Тубільцівської сільради Надії Шафіковій, на яку 12.07.05 р. прокуратурою Черкаського району порушено кримінальну справу за ст. 191, ч. 2 і ч.1 ст.157 КК України.

1. Вимагаємо від прокурора Черкаського району відкриття кримінальної справи із земельних питань, оскільки згідно з рішенням суду від 12.04.05 р. протокол загальних зборів співвласників земельних паїв визнаний недійсним, а за інформацією відділу земельних ресурсів Черкаського району видно, що земля щорічно зменшувалась і невідомо, куди дівалась, проте понад Дніпром і Россю на наших земельних угіддях виросли бази відпочинку і дачі приватних осіб. Також ми вимагаємо інвентаризації земель Тубільцівської сільради і згідно з земельними сертифікатами повернути співвласникам земельних паїв 1 га 33 сотки кожному та розпаювати 355 га землі понад Дніпром, а також землі в урочищі „Станова" в кількості 274 га.

2. Вимагаємо звіту сільського голови Н.А. Шафікової про виконання плану соціальних витрат на освіту, медицину, дороги, культуру с. Тубільці.

У с. Тубільцях за керівництва Н.А. Шафікової закрито дитячий садок, будинок побуту, закривають фельдшерський медичний пункт. Хотілося б знати, куди поділися компенсаційні кошти, виділені Черкаським РЄС за високовольтні лінії, розташовані на землях Тубільцівської сільради.

3. Вимагаємо від депутатів Тубільцівської сільради поставити питання на сесії щодо невідповідності перебування на посаді голови Тубільцівської сільської ради Н. А. Шафікової на підставі відкритих кримінальних справ і рішень суду.

Л. ГОРОБЕЦЬ, голова Тубільцівського сільського осередку КУН; Л. ГАФІНОВА, голова Черкаської ОО КУН; Л. ЧЕБЕРЯК, В. ШЕПІЛЬ, Н. МАКАРЕНКО, активісти села

нація і держава
30.08 – 05.09. 2005 р.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ДЕМОНТУЙМО В ЧЕРКАСАХ МОНУМЕНТ ЛЕНІНУ!

Голові Черкаської обласної державної адміністрації Черевку О. В.

Шановний Олександре Володимировичу!

Відтоді як Україна стала суверенною державою, влада міста Черкас та Черкаської області проігнорувала не один десяток звернень до неї партій і громадських організацій національно-патріотичного спрямування з вимогою демонтувати на центральній площі Черкас монументальну споруду – пам'ятник кату українського народу Ульянову-Леніну.

Відомо, що саме Ленін у 1918 році послав з Московщини в Україну своє військо під командуванням Муравйова, яке увірвалося в Київ і розстрілювало за слово, сказане українською мовою. Режимом, засновником якого був Ленін, нас, українців, страчено десятки мільйонів. Ленін був автором небаченого до нього геноциду українців: голодомори, репресії, заслання до Сибіру, концтабори – це все його нововведення. І, як на глум, пам'ятник Леніну нам, черкащанам, був нав'язаний шовіністично-імперською Московщиною за рішенням ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР на честь 50-річчя кривавого жовтневого перевороту 1917 року і 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Соціалісти стверджують, що вони – з Леніним, бо, мовляв, завдяки йому є Українська держава. Незалежна Україна є не завдяки, а всупереч маніакальним прагненням ката українського народу, який потопив у крові нашу державність.

Як заклинання соціалісти повторюють, що велич Леніна не сміє заперечувати ніхто. Правда їхня: ніхто не перевершить засновника комуністичної інквізиції, авантюриста світового масштабу, його соціалізм із обличчям потвори. О. Мороз ніяк не хоче погодитись із фактором вищості української національної ідеї, він живе ілюзіями, дурить себе і свій народ.

Пам'ятник В. Леніну в Черкасах виготовлений серійно і є лише монументальною спорудою, як зазначено в паспорті до нього. Тому на балансовому рахунку міста і в державному реєстрі в центральному органі виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини – не значиться, про що повідомляє Державний комітет архівів України. А це означає, що ця споруда – нічия, і звертатися за дозволом її демонтувати нема до кого.

Ми, національно-патріотичні партії, громадські організації, вимагаємо прибрати пам'ятник кату українського народу В. Леніну з центру Черкас, зі святого місця, де була свого часу церква, зруйнована більшовиками.

Обласна влада має також врахувати результати соціологічного дослідження (газета "Молодь Черкащини", № 21 від 22.05.2003 року). Серед черкащан, які на запитання: "Чим буде для вас демонтаж монумента?", – відповіли:

- давно пора це зробити – 30%;
- було б добре – 15%;
- байдуже – 28%;
- не приємно, але що зробиш – 16%.

І лише для 7% – це буде "трагічно", бо вони є купкою зайд з Московщини та їхніми зденаціоналізованими холуями. Лакейство влади перед цими 7% є неповагою до нас, українців.



Присутність ідола-чужинця перед приміщенням облдержадміністрації і обляради не згуртовує українство, а сіє ворожнечу й розбрат, переповнює чашу терпіння нації.

З повагою до Вас
П. КРИВДИК, голова Черкаського ОО ВОВ; Л. СОТНИЧЕНКО-ГАФІНОВА, голова Черкаської ОО КУН; Л. ДАЦЕНКО, голова Черкаської ОО УНП; В. ВИШИВАНИЙ, заст. голови Черкаської ОО "Батьківщина"; Д. ГРОМОВСЬКИЙ, голова Черкаської ОО НРУ; С. ГОНЧАР, голова Черкаської ООВ ГМО „Молодих демократів".

Заяву підтримали також Черкаські обласні організації та товариства: "Просвіта", СОУ, Союз Українок, Педагогічне товариство ім. Г. Ващенка, КУІ, НСПУ, СХП, Комітет солдатських матерів, НСХУ, „Екологія", Братство ОУН-УПА, Товариство політв'язнів та репресованих, „Собор", „Тарасові джерела", „Об'єднання українців світу", „Божедана" ОСІДУ РУНВіри, Спілка майстрів народного мистецтва.

ПОЗИЦІЯ

А ДУША ВОЛАЄ: ЗА ЩО?..

В мою поштову скриньку кожні 2-3 дні безкоштовно, не питаючи мого дозволу, підкидають газету „Комуніст", у якій на кожній сторінці написано, що комуністична партія завжди відстоювала і відстоює права й інтереси робітників і селян, що саме комуністи є носіями демократії. В той же час газета захищає колишніх хлопців з НКВС та КДБ, які тисячами нищили наш народ, водночас обливає багнюкою патріотів, борців за незалежність України. „Комуніст" відверто догоджає Російській імперії, допомагаючи їй нищити все наше, українське, особливо нашу рідну мову.

Симоненко забув, як українські комуністи у 1918 році продалися Росії, допомогли більшовикам знищити Українську Народну Республіку.

Може, лідер КПУ не знає, хто перший створив концтабори, хто навчав німців, як їх створювати, і як катувати невинних людей? Хто нібито дав, а насправді – забрав землю у селян? Хто знищив голодомором більше 7 мільйонів українців, заселяючи росіян в опустілі українські хати? У мене від розповідей батька, який ще хлопцем пережив голод 1932-33 рр, мурашки бігали по тілу.

Чи могли ми за комуністичної влади відкрито говорити, співати що хочемо, молитися Богу, мати вдома ікони, слухати закордонне радіо, словом, – жити вільно, як нормальна людина у демократичній державі?

А хіба можна виправдати комуністичне рабство на селі? Молоде покоління, мабуть, не знає, що селяни не мали паспортів і права вільно виїхати із села. За них все вирішували люди з партквитками в кишені. Безправність не мала меж. Забули сьогодні про трудодні, коли спина тріщала від перевтоми, а живіт плакав від голоду.

Ми, українці, занадто добрі люди і багато чого прощаємо. І все ж душа волає: за що? За що кидали людей до в'язниці, тисячами вивозили до Сибіру? За що винищували діячів науки та культури? Згадаймо ще раз, хто тоді був володарем у державі? „Добра" і „народна" комуністична партія!

Багато хто не знає, до чого дійшли ті нелюди, – хотіли після війни, в п'ятдесятих роках, всіх українців вивезти до Сибіру, а нашу рідну Україну заселити росіянами. Очевидці мені розповідали, що часто в район приходили наказизавдання для НКВД – протягом доби знайти 40-60 „ворогів народу", щоб відправити на каторгу, – без слідства і суду.

Я знав дядька, який перед війною з суто добрих намірів дав пораду робітникам „Сільгосптехніки" с. Миропілля Краснопільського району, що на Сумщині, які готували підприємство до святкування днів жовтневого перевороту, повісити портрети Сталіна та Леніна не на стіні споруди, а на в'їзній арці, щоб їх народ краще бачив. За таку пораду його вночі забрали і дали 25 років сибірських таборів як ворогу народу. Він чудом вижив і повернувся до села - старий, хворий, без зубів. Самотнім, без сім'ї, відійшов з часом на той світ.

Змінювалися лідери, а злочинна суть Компартії лишалася незмінною. Вдосконалювалися методи подальшого ідеологічного закріпачення народу, постійно вбивався клин між регіонами України, твердилося, що бандерівці – вороги народу, що жовто-блакитний прапор і тризуб – зовсім не українські, а ворожі. Змінювалася на комуністичний лад вся наша історія. Комуністи завжди вороже ставилися до ОУН і УПА, не хотіли бачити в наших вояках героїв, патріотів, відданих борців за незалежність України, не визнають їх і сьогодні. Та я переконаний, що майбутнє – за націоналістами. Це – розум народу, берегиня незалежності України.

І я вважаю, що ми, націоналісти, маємо стати ініціаторами кількох важливих заходів щодо компартії України: примусити покаятися перед народом України за скоєні злочини та геноцид; провести всеукраїнську акцію визнання комуністичної партії злочинною; вийти перед Верховною Радою України з пропозицією заборонити Комуністичну партію як антинародну та притягнути до кримінальної відповідальності всіх, хто брав участь у знищенні українців.

Слава Україні! Героям слава!

Віктор ГОЛЬЦЕВ,
с. Покровка, Сумська область

НА ВОВКА НЕСЛАВА, А ЇСТЬ ОВЕЦЬ САВА

Газета ЦК Компартії України "Комуніст" опублікувала грізний протест КПУ "проти розправи режиму Ющенка-Тимошенко-Мороза з політичними опонентами".

Ніяк не второпаю, де і коли цей "зловісний" режим проводив політичну розправу з комуністами. "А треба було це зробити, - каже баба Текля, - бо вже так набридли оті пустопорожні балакуни від КПУ на чолі з їхнім вождем і вчителем Симоненком. Хоч ми свого часу і голосували за них аж тричі, але тепер усе - гаплик - ніхто їм не повірить. Люди добре вже розкусили їхню політику. Спочатку вони кричали, що захищають комуністичну радянщину, виступали проти олігархів, а тепер, шановні, кого ви захищаєте і від кого?"

І справді, якщо мислити логічно, то виходить, що Ви захищаєте кучмізм, злюкувавшись з тими олігархами, яких Ви так „ненавиділи". Режим Кучми керівництву КПУ був дуже вигідний, за нього верхівку КПУ обирали депутатами. Тепер комуністів народ не обиратиме. Картина для них аж надто не втішна. Залишається й надалі дудіти в дудку...

Помщаючись собі за власну неспроможність і різке падіння рейтингу Компартії в українському суспільстві, комуністи перейшли до диких методів свого захисту: силових розборок та шумових ефектів. Спостерігаючи за тим бойовиськом, кум мій каже: "Комуністичний корабель тоне, а вони, щоб спастись, кидають за борт своїх противників, не відаючи, що баласт, який тягне їх на дно, – це есдеки-шуфрики та регіонали-янучари."

А налякала команду Петра Симоненка і спонукала організувати бойову кориду в парламенті "Світова організація торгівлі", про яку говорила у Верховній Раді пані прем'єрка. Схоже, Симоненку відмовляє здоровий глузд, якщо вже й там ввижаються окупанти.

Комуністам потрібна політична розкрутка, бо рейтинг їхній упав по саме нікуди, тож з галасом кинулися вони в рукопашну відстоювати втрачені відсотки. Але те, що вони вчудили на останній сесії, вже не дивує, а обурює людей. Симоненко аж слиною бризкав, щоб довести, що зниження митних тарифів на імпортне м'ясо знищить вітчизняного виробника, остаточно зруйнує село і взагалі - принесе всілякі біди й капості нашому народу. То чому ж, за Кучми, коли з-за кордону м'ясо ввозилося не те що за зниженими тарифами, а взагалі без мита, комуністи на чолі з Симоненком мовчали про інтереси національного товаровиробника?

Щоб забезпечити населення м'ясом за доступною ціною, уряд вирішив зняти ввізне мито. Отут і підняли рейвах комуністи. Турбота про селян? Якби ж так! Не дати Ющенкові наситити ринок, не допустити зниження цін, викликати невдоволення людей, надіючись, що частина невдоволених буде голосувати за комуністичну братію, а ще – сама насолода зловтішатися деякими невдачами нової влади, у формах блатного "стьобу" ображати Президента - ось справжня мета Симоненка і кнурів з його партії, що бісяться з жиру.

На ваші старі "пісні" про захист національних інтересів баба Текля відповідає контраргументом: "Відгадайте з одного разу, чиїх?"

Г. КОВАЛЬЧУК,
м. Кіровоград, член КУН

НАЦМЕНШИНСЬКИЙ НАЦИЗМ В КРИМУ

„У Сімферополі московсько-окупантський непотріб вийшов на вулиці з гаслами: "Не допустим украинизации школ в Крыму".

У цьому антидержавному шабаші промосковські провокатори прагнуть не дозволити владі України виконати свій конституційний обов'язок – забезпечити більш як половині жителів Криму (близько мільйона українців та сотні тисяч громадян неукраїнського походження, які пов'язують своє і своїх дітей життя з Україною) можливість навчати своїх дітей в українських державних школах державною мовою!

Оскільки Україна – єдина в світі держава, де прояви нацизму нацменшини сягнули за межі всіх можливих уявлень про поведінку нацменшини на теренах держави її проживання, вважаємо, що Україна з цього приводу має бути внесена в книгу рекордів Гінеса", - про це йдеться в заяві політичної Ради Феодосійських міських організацій національно-демократичних партій України.

Конгрес-інформ

ЕПІГРАМА

ДИВНИЙ КУМ

Дивно, як зумів небога
Кумом Президента стати?
Очі вирячені в нього,
Дивиться на всіх лупато.
Може, мислячи убого,
Сплутати ізбу і хату.

Тонни шоколаду свого
Хоче у Москві продати,
Тож готовий задля цього
Навіть рідну мову здати...
І поставили ж такого
Націю обороняти!

Василь ЗАЄЦЬ

нація і держава
30.08 – 05.09. 2005 р.

У СУМАХ ВСТАЛИ З КОЛІН І ПОБАЧИЛИ ВОЛЮ...

Пройшов рівно рік відтоді, як сумські студенти здобули перемогу над злочинною владою Кучми і примусили президента відмінити його ж указ про об’єднання сумських вищих навчальних закладів під егідою СДПУ(о).

Обласні партійні організації, які підтримали і привели до перемоги Віктора Ющенка, в тому числі й кунівці Сумщини, разом зі студентами та молоддю під червоно-чорними прапорами взяли активну участь у заходах з нагоди встановлення пам’ятного знака студентському спротиву на межі Сумської та Полтавської областей. На цьому місці рік тому міліцейські сатрапи - банди екс-губернатора Щербаня вкидали в „чорні воронки” непокірних студентів, які пішою ходою прямували до Києва. Брила світлого каменю, що символізує бунтівний студентський намет, піднялася над автотрасою Суми-Київ. На гранітній плиті викарбувано: “На цьому місці ми встали з колін і побачили волю. Сумські студенти. Літо 2004 року.” Символічно, що неподалік цього місця у містечку Глинську ще в далекому 1891 році такі ж українські студенти-патріоти під орудою Миколи Міхновського створили першу українську націоналістичну молодіжну організацію “Братство Тарасівців”, члени якої поклялися боротися за волю та перемогу національної ідеї в Україні. Сумські кунівці зобов’язалися встановити з цього приводу у Глинську меморіальну дошку.

Символічно й те, що студенти свій мітинг почали в місті Ромен, міський суд якого заборонив "йти пішою ходою до Києва", а згодом колона автобусів з активістами направилась до села Андріяшівки того ж Роменського району, де біля пам’ятного знака знову відбувся велелюдний мітинг, на якому виступив колишній голова Сумського КУН, а тепер заступник голови Сумської ОДА Олег Медуниця, в. о. міського голови м. Сум С. Клочко, голова Роменської РДА Біловол, бунтівні студенти, представники місцевої інтелігенції.

Ще один пам’ятник сумським студентам буде поставлено 2 вересня цього року в центрі Сум, у сквері Тараса Шевченка, де починався студентський спротив тоталітарному режиму Кучми. Відкриття пам’ятника приурочено до 350-річчя з дня заснування славного козацького міста Сум. Про всі ці події обласний КУН готує фотовиставку.

Прес-служба Сумської ОО КУН

І МАТВІЄНКА ЗРУСИФІКУВАЛИ

Останнім часом по селах та містах Криму ходять представники партії „Союз” та збирають підписи за те, щоб в Криму була російська мова. На їхню думку, останньої нема: мовляв, скрізь панує українська мова.

Шановні панове, схаменіться! Як казала наш прем’єр Ю.Тимошенко: „В Криму діє своя Конституція.” Якщо подивитися на ст.ст.12,13, то побачимо, що в Криму населення послуговується російською мовою як мовою більшості. Це стосується ЗМІ, діловодства, судочинства, сфери послуг, освіти тощо. Російська мова – скрізь. Наш прем’єр Матвієнко – і той заговорив російською. Так є російська мова в Криму? Звісно, є. А якої мови нема? Теж звісно – української. Хлопці з партії „Союз” популістськими гаслами заробляють собі політичний капітал, – вони за союз з Росією. А чи хоче Росія того союзу з Україною? Про це треба запитати українських заробітчан. Вони бачили й відчували на собі ставлення російської влади і навіть простих росіян до них. Тиск здійснюється на цих людей шалений, і на заробітчан із Криму також. Так якого хочуть союзу панове із партії „Союз”? Такого, щоб знову Україна була під російським чоботом? Ні! Такого союзу нам не треба.

Ще школярем я бачив у шухляді шафи книгу, яку зберігала моя мати – проста селянка, що народилась на Черкащині. Це був „Кобзар” Шевченка. Через роки я, вже доросла людина, подумав, звідки у моєї мами-селянки, яка закінчила 5 класів школи (більше не дала бідність, до якої призвела Україну радянська влада), така любов до українського слова? У далекому від рідної Черкащини селі Сінному Білогірського району Криму моя мама зберігає „Кобзаря”, щоб не забути рідної мови та нас, своїх дітей, виховувати патріотами своєї Батьківщини.

У Криму багато переселенців з України. У селі Муромському того ж Білогірського району є вулиця Черкаська і мешкають там українці, і таких прикладів багато.

У нас є держава Україна, є рідна українська мова. Хоч Крим є складовою України, але, на жаль, тут нема української мови. Не рідко від старих комуняк – райкомівських та обкомівських холуїв можна почути: *„ Я ненавижу украинский язык. Украины как государства никогда не было.”* На таких росіян і розраховано кампанію зі збору підписів за російську мову.

Нова-стара влада набула сили. В державні органи прийшли (або залишилися) люди, які були за Януковича від початку до кінця виборчої кампанії. Ці люди не є патріотами України. Тому така ситуація і з державною мовою і з іншими чинниками. Як може чиновник захищати інтереси України, якщо він навіть не володіє державною мовою та ніколи не підтримував програму новообраного Президента України?

М. Гудзеря, С. Ласков, члени КУН, Красногвардійський район Криму

МИ – ДЕРЕВО БЕЗ КОРІННЯ?

Якщо розглядати українську націю, цю величезну кількість людей-листочків, де сім’ї зливаються в родини, родини в громади, громади в величезну міцну могутню націю, скріплену спільною мовою, традиціями, історією, культурними цінностями, то уявляється величезний дуб з міцним корінням і розкішною кроною. Такий собі Господній витвір.

На жаль, на сьогодні це наше дерево нездорове, – як і упродовж століть, нищать його всякі шкідники: колонізатори, окупанти, грабіжники... Ці шкідники, сміючись з нашого, підсовують своє: алкоголізм, деградацію, алчність. „Ще не вмерла Украйна, еслі ми гуляєм так!”, – глузує перевертень з українського Гімну. Можливо, багато хто під впливом цієї деструкції соромиться заговорити рідною українською. Наприклад, коли мої родичі зі Львова в магазинах Сімферополя розмовляють українською – їх шокують зауваженнями: «Так ви іщьо і не разговариваете па-рускі?» А зауваження роблять нацмени, їм теж подобається мати українського раба, який не знає своєї культури й мови.

А державної підтримки ми не маємо. Рідна мова у нас не культивується. Поодинокі люди воюють за неї. Більшість діячів вважають за потрібне культивувати мову окупанта. А окупант завжди нищив українське, в роки незалежності особливо. Наприклад, в центрі Львова був жорстоко вбитий український композитор і співак Ігор Білозір тільки за те, що співав українських пісень. Москвин А.І. Желєзний в своїй книзі «Проісхожденіє руско-украінского двуязичія на Украінє» подає таку маячню, що нібито механізм виникнення української мови пов’язаний з ополяченням упродовж трьохсот років. А ще пише цей автор, що обидва „язики” – наші, так для чого виганяти з України рускій язик? Не пише тільки, звідки така фізична ненависть до всього українського у цього „братнього” народу? А ще прихильники федералізму (фактичного розколу) України нахабно пропагують телевізійний канал КРТ і прагнуть його поширення по всій Україні. Українського там немає нічого, хіба що деколи новини українською і шматок прапора, переплетеного з московським. Взагалі-то, як на мою думку, в ефірі будь-якого каналу передачі українською повинні становити 95%, тому що це державна мова.

Хвалиться власник каналу на шпальтах шизофренічної газетки «Народная опозиция», що на КРТ немає реклами і насильства, і цим говорить неправду. Канал КРТ підтримується донецьким кланом, і є насильством над людьми, і в першу чергу, над українцями, яких на Донбасі більшість, а за мовною ознакою вони переслідуються. Під прикриттям православ’я йде кодування свідомості людей, яких переконують, що нова влада - це погано. А що ж добре? А добре було б поміняти владу на вигіднішу москвинам. А ще краще, щоб президентом стала Вітренко. Адже вона так натхненно відробляє московські гроші, роздмухуючи амбіції колоністів похилого віку, трубить за дружбу між братніми народами. А хто проти цієї дружби? Єдине, що дружба повинна бути рівноправною, а не односторонньє вигідного Росії. «Сильний хід» Вітренко – кумівство і сватовство команди Ющенка. А що поганого, коли в команді добрі друзі і соратники? Команду і повинні становити люди, які знайомі між собою. знають характерологічні особливості одне одного, а не такий перефарбований «різнобій», який являє собою партія Безсмертного. Ще вчора вони цькували Ющенка, фальсифікували вибори, а сьогодні – в партійних рядах проющенківської партії НСНУ.

Усілякі такі канали, як КРТ і газетки до них подібні – небезпечні, тому що культивують насилля і прагнуть розколоти нашу державу. Для своїх передач залучають «щирих українців», як-от: Мартиросяна, який постійно критикує Ющенка.

Ось так і стоїть міцний дуб під назвою Україна – колиска слов’янських народів... І церква спочатку була київська, а вже потім московська. Навіть Путін називає Сабодана Прєдсєдатєлєм Украінского пріхода Московской православной церкві. А Сабодан вперто іменує себе головою Української Православної Церкви. Як же ж глибоко запустили паразити загребущі руки в коріння нашого міцного дуба... Ось Литвин скоренько полетів до москвинів за підтримкою на вибори до парламенту. Там вже побували „патріот” Мороз, Янукович, Богатирьова, Симоненко і всякі інші продажники своєї держави оптом і вроздріб. Коновалюк, який демобілізувався з команди Януковича і поспішно очолив іншу партію, замінивши політичного банкрута Тигіпка, якого вже, мабуть, надовго закинули в багнюку історії, критикує, що нова влада хворіє на хронічні хвороби старої влади. Цікаво, а що би запропонував цей донецький Остап Бендер сам, будучи при владі? І взагалі, рано ще судити про результати нової влади. Це ще картина, яка тільки малюється, чи скульптура, яка тільки починає створюватися. Але при цьому вже видно добрі прагнення і в загальному непоганий почерк.

Колише вітер листочки... А по них повзають шкідники і зіркавілими зубами прагнуть гризти молоде, зелене. Але з часом все стане на свої місця. Шкідники переведуться. Все перетруситься, все пересіється, все перемелеться - буде мука. А хліб усьому голова. Скоріше б. Історію потрібно скласти правдиву і вчити дітей з дитинства. Щоб знали правду про Україну. Погана зараз буржуазія - не українська. Змінилися мільярдери на міліонерів при владі. А за державу не дбають і за націю теж. Але не всі такі. Олексій Івченко, наприклад, і українську за духом газету видає, і займається важливими державними справами. А що заважає іншим дбати за свою націю? Попередні правителі зліквідували в паспортах національність. Це для того, щоб без проблем асимілювати українців. Немає національності - і все: немає нації, всохне коріння могутнього дуба...

Як не дати цим ворожим намірам збутися? Все залежить від нашого Садівника та його мудрих помічників. Але в першу чергу – від кожного з нас.

Віталій ДОБРЯНСЬКИЙ, м. Сімферополь

ВІДГУК

ЯК УБИТИ В СОБІ МАЛОРОСА

На газету „Нація і держава” чекаю завжди з нетерпінням! У такому місті, як Херсон, де, мабуть, і за гроші не почуєш української мови, така газета особливо важлива.

Мене звуть Юлія Володимирівна. Мені 21 рік. Я студентка. Пишу вам ось з якого приводу: прочитала статтю Тараса Дем’яненка „У своїй хаті – своя правда” („Н і Д” від 3.07.05), і охопило мене почуття суму, болю, прикрості за моє рідне місто Херсон, за Україну в цілому. Так, це справді так! У Херсоні та області немає жодного україномовного періодичного видання. Тарас Дем’яненко зачепив за живе, за самісіньке серце.

Дозвольте і мені поділитись своїми власними спостереженнями. Ось, наприклад, в карті-плані міста Херсона цілий „букет” вулиць, проспектів, провулків з російськими іменами: Ушакова, Суворова, Пугачова, Ілліча, Побєди... А де ж українські назви? Ще приклад, якщо в магазині промовиш українське слово, то тебе обслугують в останню чергу, у кращому випадку...

Коли мені було шість рочків, моя мама доклала безліч зусиль, щоб віддати мене на навчання до першого класу в російську школу, але на той час єдину з усіх, котра мала спеціалізований клас з поглибленого вивчення української мови. На жаль, я провчилась там тільки рік. Клас було розформовано рішенням батьків учнів(?!) на нараді школи. Мовляв, цей клас був експериментальний, а експеримент провалився і таке інше.

Для людини будь-якої нації найвищий сенс життя у тому, аби не цуратися свого роду-племені, не соромитися походження, не забувати рідної мови. На жаль, перевагу надають російській, бо не знають, що українська мова – одна з найбагатших, наймилозвучніших у світі. А ще - одна з найдавніших. Мало говоримо про це. Не вміємо зацікавити і переконати інших.

Як убити в собі малороса? Як стати українцем? Як на мене – зовсім нескладно. Просто піднятися з колін, наповнити єство гордістю за свою націю, а державним мужам - слухатися Конституції і Закону про мови самим і вимагати цього від інших.

Отже, шановна редакціє, дуже прошу Вас приділяти якнайбільшу увагу питанню мови в місті Херсоні. Я ще раз особисто хочу подякувати моєму землякові Тарасові Дем’яненку за прекрасну статтю. Дякую!

Ваша постійна читачка, м. Херсон





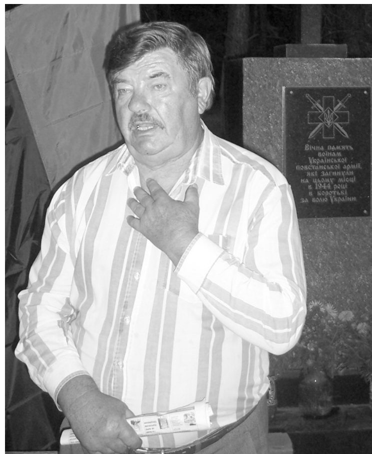
ПЕЧАЛЬ ЗІ СВЯТОМ ОБНЯЛИСЬ...

На околиці Київщини, на краю древнього поліського села Мигалки, неподалік Тетерева, височіє скромний пам'ятник, постамент якого увінчаний хрестом і мечем. Дбайливо доглянута ця пам'ятка Другої світової війни: чепурна огорожа, свіжі квіти, журні сосни і… аж щемлива тиша, яку в ряди-годи порушують автомобілі – неподалік асфальтівка на Радомишль… На п'єдесталі яріє напис: ”Вічна пам'ять воїнам Української Повстанської Армії, які загинули тут в 1944 році в боротьбі за волю України”… А в двадцяти метрах від пам'ятника – братська повстанська могила, над якою сумує великий ошатний хрест. Цей невеликий цвинтарний ансамбль – єдиний в Київській області.



Незважаючи на спротив чиновників, у жовтні 2002 р. на Свято Покрови, що співпало з 60-ю річницею створення УПА, зусиллями Київського Братства вояків ОУН--УПА та подвижників-патріотів: голови районнної організації КУН Святослава Василенка, Петра Петренка, Леоніда Петренка та інших свідомих українців Бородянщини пам'ять полеглих повстанців таки була вшанована.

У братській могилі – 12 полеглих вояків, зовсім юних українців. Ми досі не знаємо їхніх імен. Є коротка історична довідка про їхню групу. Восени 1944 р. декілька похідних груп загону командира Енея (УПА-Північ) вирушили із Волині на українське Подніпров'я. Похід той був не мілітарний, а радше – агітаційний. Ці хлопці-патріоти мали на меті ознайомлювати звільнене від німецької окупації населення з програмою та боротьбою ОУН-УПА за незалежну Україну. Вояки пройшли Житомирщиною, Київщиною, частина з них перейшла Дніпро і здійснила рейд Чернігівщиною. Переслідувані військами НКВС наприкінці 1944 р. розрізнені загони відступали на захід. Одна з невеликих груп і прийняла бій на околиці Мигалок. У документальній книзі Петра Мірчука „Українська Повстанська Армія. 1942-1952”, є таке свідчення: „Літом і восени 1944 р. відділи УПА-Північ провели 12 рейдів на східно-українські землі, в Житомирщину, Вінниччину і в сусідні райони. Останній великий рейд на осередньосхідні українські землі досягнув слобожанських лісів, звідти після великих боїв з військами НКВС завернув на захід.” Безперечно, похідники-повстанці, що знайшли вічний спочинок на околиці Мигалок, – один з відділів УПА-Північ.



....У День незалежності, 24 серпня, біля пам'ятника та могили було велелюдно. На братській могилі повстанців відправлено панахиду, освятив світлу пам'ять полеглих вояків капелан Київського Братства ОУН-УПА отець Сергій. Зворушливі слова промовили подвижник Петро Петренко, Зінаїда Ткачук та Ганна Герасименко – славні жінки (на сітлині), які того трагічного 1944-го ховали у братській могилі своїх ровесників-патріотів. Напередодні Дня Незалежності саме до них завітав голова Київського Братства ОУН-УПА Орест Васкул з побратимами, вручив їм подяки, цінні подарунки.

Від односельців та райдержадміністрації до пам'ятника та могили були покладені квіти шани... У сільському клубі Мигалок відбувся великий концерт аматорів художньої самодіяльності. Звучали світлі промови, присвячені Дню Незалежності, співаки із Мигалок щиро проспівали Гімн України, „Червону калину”, низку журних і радісних пісень, в яких відтворено героїчну й трагічну нашу історію. Над тихоплинним Тетеревом воєдино в ці години злилися свято і печаль.

Тернистим шляхам боротьби за незалежність України та славним полеглим воякам УПА присвятили свої промови керівник похідної групи на Волинь Степан Кузьмин, який ще в 1941 р. за наказом ОУН відновлював незалежність України на Житомирщині, а нині проживає в Канаді; працівник Київської облдержадміністрації Олександр Усік; голова Бородянської райдержадміністрації Петро Петрушенко, голова Мигалківської сільради Галина Булатович, отець Сергій (УПЦ КП), член Головного проводу КУН Євген Лупаков, заступник голови Київської обласної організації КУН Олександр Сахацький, колишній вояк УПА – Олексій Голуб та інші. Письменник Віктор Лупейко та благочинний Бородянського району отець Дмитрій (УПЦ КП) прочитали вірші, присвячені борцям за волю України.

Знають і пам'ятають звитяжну УПА, шанують її героїв українці із тихого села Мигалки, що живе і трудиться над Тетеревом, де завжди зустрічаються печаль і свято...

Віктор ЮХИМОВИЧ







КОНГРЕС У ДІЇ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕФІР ВІННИЧЧИНИ

Творче об'єднання «Плин» – громадська організація, яка займається виробництвом телепродукції, працює на Вінницькому державному телебаченні за угодою, має свій ефірний час. «Плин» випускає кілька програм, зокрема «Вінницький плин» – програма культурологічного спрямування, «Відверто» – актуальні інтерв'ю, а також молодіжна програма «Вважаю так» – філософські сентенції молодих людей.

Головним редактором, автором і ведучим програм є Леонід Філонов, член Конгресу Українських Націоналістів, доцент Вінницького Національного технічного університету. Вся відеопродукція ТО «Плин» національного спрямування покликана формувати національну свідомість та історичну пам'ять. Окрім цього, ТО «Плин» виготовляє телевізійні фільми. Окремі з них відзначені всеукраїнськими нагородами. Зокрема, диплом лауреата Л. Філонов отримав за роботу «Савой… Маємо за честь» (1996 р.) про перебування уряду УНР у м. Вінниці. Інші фільми також мають історико-краєзнавче спрямування. Серед них: «Мури крізь століття», «Просто белетрист», «Березнева паморозь», «Яків Гальчевський» та ін.

Автор вважає, що телепродукція українського виробництва повинна мати справді національний характер і зміст, відображати об'єктивні реалії минулого і сьогодення, виховувати справжніх патріотів України.

Прес-служба Конгресу



ПРЕС-РЕЛІЗ

АКЦІЯ ТРИВАЄ

Секретаріат Громадської комісії України повідомляє про стан збору підписів в Україні в липні-серпні 2005 р. за державне визнання учасників національно-визвольної боротьби ОУН і УПА борцями за державну незалежність України.

Початок акції зі збору підписів Комісія вважає вдалим. Збір підписів розпочато в усіх областях України, обласних центрах, Києві, АР Крим. У кожному обласному центрі є уповноважений Комісією координатор з організації збору підписів. Наразі формується контингент уповноважених представників Комісії в районах. До Комісії надходять пропозиції від окремих громадян, що зголосилися стати збирачами підписів. На сьогодні потрібно назвати тих, хто активно сприяє роботі Комісії:

Теодор Варава (м. Червоноград, Львів. обл.); Роман Грицин (с. Олесько, Львів. обл.); Микола Гуцкало (м. Івано-Франківськ); Михайло Федорончук (м. Вінниця); Лідія Садова (м. Львів); Орест Дичківський (м. Івано-Франківськ); Василь Муринюк (м. Городенка, Івано-Франківська обл.); Валентин Любинецький (м. Маріуполь); Теодор Дячун (м. Біла Церква); Галина Міщенко (с. Козельщина, Полтавська обл.); Іван Приступа (м. Фастів); Михайло Перегінчук (м. Одеса); Євген Герасименко; Євген Лупаков; Віталій Литвиненко; Олександр Резніченко; Інна Ковальчук (м. Київ).

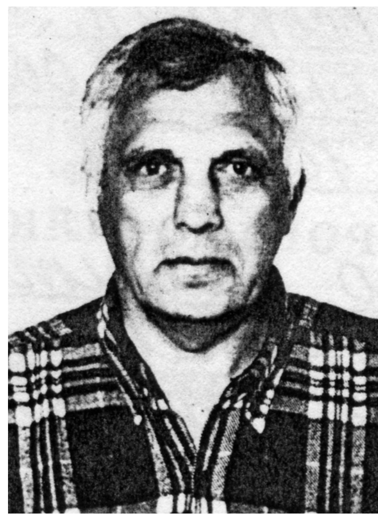
Секретаріат Громадської комісії України запрошує до співпраці всіх патріотів України, небайдужих до справи боротьби за повну незалежність нашої держави.

Нагадуємо адресу і телефони Секретаріату: 01034. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, оф. 3, тел. 8(044) 235-89-92; 8 067 647-73-42.



ПОЗИЦІЯ

Я – УКРАЇНЕЦЬ!



Я, Сколібог Олег Миколайович, звертаюсь до газети “Нація і держава” з приводу дій чиновників відносно мого паспорта, у який я під час Помаранчевої революції вписав свою національність.

У банку „Факторіал” мені відмовили у відкритті рахунку, а місцева юстиція - у реєстрації козацького осередку. Надіюсь зустріти підтримку редакції газети і пересічних громадян.

Від редакції: Підтримуємо, а думки наших читачів – надрукуємо.



ТВОРЧІСТЬ ЧЛЕНІВ КУН

Коли мене питають: любиш ріки,
Великі, менші і малі річки?
Відмовчуюсь, вони в мені навіки,
А для мого народу - на віки.

Коли мене питають: любиш землю,
Поля, озера, яблуні в саду?
Я знов мовчу, від них не
відокремлю
Себе й тоді, як в землю перейду.
Коли мене питають: Україну
Чи зможеш ти забудь на чужині?
Кричу: кладіть мене отут у
домовину,
Я за її кохану помру.

Ілля МАНЧЕНКО,
м. Маріуполь

ОГЛЯД ЛИСТІВ

„Äîðîãà ðåäàêöiº!..”

Сліди московського колоніалізму на тілі України не менш помітні, ніж сліди отруєння на обличчі її Президента. З цього приводу **Вадим Гобозов** з Пирятина Полтавської області повідомляє: „Якби ви приїхали до Пирятина і пройшлися центральною вулицею, то у вас виникло б відчуття повернення до СРСР”. Справа в тому, що центральні вулиці міста досі носять назви: Леніна, Пролетарська, Червоноармійська, Жовтнева і т.п. На Пирятинському автовокзалі досі „красується” погруддя Маркса, на залізничному вокзалі – погруддя Леніна. Перед 4-поверховим будинком райдержадміністрації та райради височить пам'ятник „вождю світового пролетаріату”. Єдиний пам'ятник, який нагадує, що ви все-таки в Україні, – це погруддя Тараса Шевченка. Та запхали його на задвірки РДА. Пам'ятники Марксу та Леніну регулярно фарбуються, біля них ретельно прибирають територію, вирощують квіти, косять травичку. А от пам'ятник Тарасу оточений височенними бур'янами. Хамське ставлення місцевої влади до світоча нації переконливо свідчить, що та влада глибоко антинародна.

Семен Шульга з Кіровограда з невимовною гіркотою констатує: „Поволі помаранчева ейфорія спадає, як вечірня заграва на небосхилі, після якої неодмінно настає ніч. Мафіозні таргани з легкої руки ставлеників Президента Ющенка знову активно збираються на політичній кухні для чергової трапези, і, судячи з усяких коштовних консалтингів, намагаються зробити Президента співтрапезником правлячої нацменшини... Всі прикоритники добре знають: головне – відсидітися у затінку, поки вляжеться метушня вгорі. Мафія ретельно обробляє Президента, підносячи його сину дорогі авто, а тим часом корумповані чиновники сидять собі у своїх тепленьких кріслах.”

Типовий образ такого таргана-прикоритника постає з листа під багатообіцяючим підписом: „Освободители Барвинковского района от проходимцев и авантюристов”. Почавши свою діяльність в райкомі Компартії України, В. Ярмак чудово вписався в структури режиму Кравчука-Кучми, знищивши дощенту районний побут-комбінат, молокозавод, КСП „Дружба”. Сьогодні цей „революціонер” очолює Барвінківську РДА на Харківщині і, безумовно, зробить все для того, щоб ліквідувати район, бо ж хіба не для того задумана адміністративно-територіальна реформа, з якою, як дурень з писаною торбою, носиться по бідолашній Україні віце-прем'єр Р. Безсмертний? До звичайного листа „освободители” приклали ще й глузливий „відкритий лист”, в якому запрошують В. Ющенка, Ю. Тимошенко та Харківського „губернатора” А. Авакова: „Приїздіть негайно в місто Барвінкове, бо ... адміністративно-територіальний розподіл вже почався. Місто Барвінкове стає центром десяти губерній”. Звертаючись до В. Ющенка, автори „відкритого листа” („Козак Іван Барвінок з товариством”) титулують його не як Президента, а „Гетьмана” України, прозоро натякаючи на те, що за „козацькою” бутафорією він не має права забувати про справжнє відродження України, для чого він ще нічого вагомого так і не зробив.

Всім, хто під час виборів повірив В. Ющенку, добре запам'ятались його обіцянки: після перемоги на другий день всі мали прокинутися в новій країні, держава мала повернутися обличчям до кожного громадянина! І „повернулася”!

„А почалося усе з яскравого виступу Т. Стадник, – повідомляє **П. Пономаренко** з Луганська, – на зустрічі з Б. Тарасюком, який завітав до нас на початку липня в облдміністрацію. Її виступ викликав оплески представників демократичних партій і організацій. Не знаю, чи оцінив Б. Тарасюк цей виступ, чи ні, але ті, на чию адресу була спрямована критика, „оцінили”! Тепер жінка вимушена шукати іншу роботу. Вона виховує одинадцятирічну доньку, та й з житлом не все гаразд. І Тетяні Григорівні дуже прикро, що „нова” влада не може, а радше – не хоче захистити її від „відьом”, які влаштували такий шабаш, що аж небу жарко!”

Зате „нова” влада дуже щедра на обіцянки, з яких, як правило, виходить пшик. І **Микола Сенчило** з Луганська на одну з таких пустопорожніх урядових баєчок відгукнувся гумористичним віршем „Наїлися м'яса”:

Цього року під Великдень
Точились баляси:
Скоро ми при новій владі
Наїмося м'яса!
Обіцяли можновладці
Дешево продати,
Щоб могли всі розговітись,
Смак хоч пригадати...
Незабаром усі церкви
Ударили в дзвони:
То святили люди паски...
Й огірки солоні!

Сьогодні, нарешті, маємо незалежний національний дім, та життя в ньому, як і раніше, не солодке. З цього приводу розмірковує двадцятирічний полтавець **Іван Мокієнко**:

„Нашою з вами головною метою є створення сильного, високоморального і духовного суспільства. Будувати таке суспільство за попередніх режимів було неможливо, більше того, ми загубили й те, що мали! Та ще прикріше мені стає, коли бачу, що за понад півроку нової влади нею не зроблено жодного кроку в належному напрямі”. Сьогодні на державному рівні навіть не ведеться мова про будівництво спортивних майданчиків, покликаних виховувати міцну, здорову молодь. Натомість з'явилися цілі мережі гральних автоматів, куди заради пустопорожніх розваг підлітки часто відносять чималі гроші, нерідко просто поцуплені з батьківської кишені. Як гриби після дощу, на наших вулицях ростуть пивні „гандelики”, де молодь п'є вдень і вночі. „Підігрівають” її і на дискотеках. Таке неподобство обурює Івана Мокієнка: „Коли ж ми вже почнемо поважати себе? Коли припиниться це свавілля, ця вседозволеність?” І сам же відповідає на запитання: „Подолаємо ворога в собі і будемо будувати справді європейську, самодостатню, культурну державу. А починати треба з самих себе”.

Василь ЗАЄЦЬ


Бункер “Роберта”


Яворина

ПОВСТАНСЬКИЙ БАСТІОН – ЯВОРИНА

Визвольна боротьба велася на Долинщині Івано-Франківської області з незапам'ятних часів. На жертовник незалежності України долинчани поклали багато своїх життів. Тисячі позбавлених волі, вивезених, закатованих... У знаних і незнаних могилах лежать герої нескореної нації.

Неподалік гори Яворини, що коло с. Липи на Івано-Франківщині, прийняли свій останній бій 9 повстанців. 1 листопада 1946 р. силами полку енкаведистів було виявлено криївку Крайового провідника Ярослава Мельника (псевдо „Роберт”), разом з яким була дружина Антоніна („Таня”), Іван Хомин („Скеля”) – технічний референт служби безпеки УПА та інші підпільники.

Багато зробив для зміцнення ОУН та її підпілля, організації УПА Ярослав Мельник. За заслуги перед Україною в 1945 р. він нагороджений бронзовим Хрестом Заслуги, а в 1947 – золотим Хрестом Заслуги (посмертно). Тому більшовики зі всіх сил намагалися знищити чи взяти живим невловимого провідника. Зробив цю чорну справу зрадник, який вказав місце постою крайового проводу.

Кілька днів радянські солдати нишпорили на вказаній зрадником місцевості, та схрону знайти не могли – його надійно замаскували. Та, на жаль, випав сніг, над криївкою він почав швидко танути. Це й помітили вороги. До останнього набою відстрілювалися повстанці, залишивши кулі тільки для себе, щоб не потрапити в руки ворога живими.

А неподалік бункера в урочищі Глибокому віднайдено і облаштовано цвинтар. Тут вічним сном спочивають командир майор Поль з інструкторами, провідники і стрільці штабу старшинської школи „Олені”, які загинули у нерівному бою з енкаведистами.

Постала ця школа в 1943 р. у Волинських лісах, а згодом передислокувалася в Карпати. Тут же, коло с. Липа, проходили вишкіл кадри УПА і курсанти підстаршинської школи „Беркути”, а також більше десяти бойових сотень УПА.

За часів сумнозвісного режиму про вшанування пам'яті героїв годі було не те що говорити, а й думати. Але і в той час віднайшлись сміливці, які стали ініціаторами вшанування пам'яті полеглих. Це була група вірних Української Греко-Католицької Церкви. Під час підпільних зібрань Михайло Покришка часто згадував про те, що на Яворині в 50-х роках загинула сотня вояків УПА, і там вони були поховані.

У 1983 р. Михайло Покришка, сестри-монахині Пресвятої Родини з монастиря, що у Гошеві, – Анатолія, Володимира та Ольга Дмитришин (всі є рідними сестрами з с. Церківка) – вирішили відшукати цвинтар. Щоб не викликати підозр, удали, що йдуть збирати ягоди. Пошуки були утруднені, оскільки пройшло дуже багато років, і за цей час змінилося усе навколишнє – виріс ліс і могили позаростали.

Пошуки були дуже важкими, доводилось руками розгортати зарослі, оглядати кожне місце, яке могло нагадувати могилу. Але затрачені зусилля увінчалися успіхом. Місце поховання вдалося знайти. Орієнтиром послужила кропива, яка, як правило, росте на занедбаних місцях поховання. Шукачі за два тижні повернулися сюди, озброївшись сапами й сокирами. Щоб не привернути увагу людей, вийшли в гори ще уночі. Очистили місце поховання, впорядкували могилу – через багато років пролунала молитва за померлих.


Повстанський цвинтар в урочищі Глибокому

1984 р. вже зібралася група із 12 осіб. До чотирьох згаданих приєдналися Макарій Фляжок, Дмитро Квецко із с. Слободи Болехівської, Леся і Катерина Кам'янецькі із с. Станківці, Василь Грубич з м. Стрий, Слава Ватащук, Люся і Богдан Гаврилишин із м. Долини. Про похід не знали навіть родичі. Пам'янули героїв, помолилися за полеглих, навели лад на могилах, поклали квіти.

Наступного року в поході взяли участь 18 осіб, серед яких був отець Матей Гаврилів. Вперше на місці поховання відправили Святу Літургію. На могилах посаджено барвінок і косицю.

Надалі вже було важко приховувати могилу. Тож незабаром лісників викликали до Івано-Франківська і наказали пильно спостерігати за тим місцем, щоб виявити тих, хто опікується могилами. Слідчим йшлося про те, щоб виявити велику підпільну організацію. Однак подальший розвиток подій був пов'язаний з горбачовською відлигою, що дозволило колишнім воякам ОУН-УПА відродити це місце і перешкодити реалізації кадебістських планів.

У 1986 р. кількість паломників збільшилася до 50-ти. І відкрито учасники походу вже не переслідувались.

У 1991 р. на цвинтарі збудовано капличку, відновлено хрести. Неподалік цвинтаря віднайдено й поновлено бункер Крайового провідника „Роберта” в такому вигляді, яким його створили руки вояків.

Масове вшановування полеглих героїв почалося з 1992 р., його організаторами стали сестри-монахині і братство ОУН-УПА. З 1994 р. цим заходом почала опікуватися районна влада. Широка програма – Свята Літургія, Сповідь та Святе Причастя, похід до бункера „Роберта” і цвинтаря, де поховані вояки старшинської школи „Олені”, панахида, виступи очевидців, повстанська ватра, пісні – збирала велику кількість людей. Пливуть сюди живі потоки звідусіль: навколишніх сіл, сусідніх, східних та південних областей України, з близького та далекого зарубіжжя. Тут започатковано проведення фестивалю повстанської пісні.

Полеглі герої є прикладом мужності й великої любові до свого народу і краю, за що їм велика шана, бо, як каже Христос: „Немає більшої любові, як віддати своє життя за друзів своїх”. Тут, на могилах героїв, виховується майбутнє української нації.

Володимир СТЕЦЬКО,
голова Долинської РО КУН

“РАННІ СЛОВ’ЯНИ” ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Минуле завжди знайде високу душу, щоб відродитися в ній



Григорій Василенко

Про що тут веде мову Геродот? Він звертає увагу на ландшафт землі будинів: «Уся земля вкрита густими лісами різних порід». Отже, будини живуть у лісах. Який у них уклад життя? Ця народність харчується шишками, тобто зібраною в лісі їжею. Що в такому випадку може бути спільного між гелонами і будинами? Абсолютно нічого. І про це говорить сам Геродот: «За зовнішнім виглядом і кольором шкіри вони (гелони) зовсім не схожі на будинів. У будинів інша мова, ніж у гелонів, спосіб життя також інший». Гелони і будини належали до різних етнічних масивів (груп): перші – до слов’янського, другі – до угро-фінського.

У верхів’ях Дону в лісах жили фінські племена. У фінських племен (мещери, мордви, муроми) будинами називалися курені, які ставили над могилами покійників. Ця риса поховального ритуалу дала привід грекам для назви племені. А сама назва, очевидно, походить від слов’янського слова «буда».

У часи Геродота землеробством у Лісовій зоні населення не займалось. У зоні Лісостепу воно досягло межі річки Ворскли. За Ворсклою були землі кочівників. Землеробство в зоні лісового масиву почало виникати тільки з часів слов’янської колонізації, практично на рубежі нової доби.

Отже, гелони, які успадкували землеробство від своїх предків, могли мешкати тільки на захід від Ворскли. А якщо взяти до уваги сказане Геродотом про велике озеро, оточене болотом, то їх треба розмістити в землі полян поряд із Поліссям і, мабуть, визнати, що гелони є не хто інший, як самі поляни.

Цей висновок принциповий. Він докорінно змінює погляди на давню історію наших предків. Тому для підкріплення згаданого висновку необхідно, крім Геродота, звернути увагу також на свідчення інших авторів, яким були відомі гелони.

Історикам, письменникам, поетам, які жили після Геродота, гелони відомі як мешканці Придніпров’я, а ще конкретніше – як землеробське населення Дніпровського Правобережжя (разом із землями Геродотових скіфів-орачів та авхатів).

Грецький поет Діонісій Періегет, який жив у II ст., в «Описі земель» розповідає: «На північ від нього (Істру) на широкому просторі живуть численні племена аж до гирла Меотійського озера: таври, що населяють крутий, вузький і довгий Біг Ахілла, і далі живуть до гирла самого озера. Вище їх живуть меланхлени... неври... гелони і агафірси. Тут впадають в Евксин, широко розлившись, води Борисфена».

Слід звернути увагу на порядок переліку племен Діонісієм. Цей перелік він веде зі сходу, від будинів. При такому порядку першими повинні бути гелони. Але Діонісій помістив їх між неврами й агафірсами, тобто, на правому боці Дніпра. Щоб упевнитись у тому, що поет не помилився в порядку розміщення племен, звернімось до римського поета Руфіна Авієна, який зробив переклад Діонісія латинською мовою: «Найближча до них (меланхленів) земля неврів, швидкі гелони і агафірси... Звідти виноситься в Евксинське море сила ріки Борисфенської». Практично він твердить, що неври розміщені ближче до меланхленів, ніж гелони. Останні ж – трохи далі, в напрямі агафірсів. Меланхлени мешкали по Десні, агафірси – в Прикарпатті. З чиєї ж тоді землі виносить свою силу Дніпро? Відповідь однозначна: з тієї землі, де сидять неври і гелони.

Слова поетів підтверджує римський історик I ст. Пліній Старший. Описуючи Сарматію, тобто ту землю, яку Геродот називає Скіфією, він зазначає: «Неври живуть вгору по Борисфену, за ними гелони». Пліній має на увазі той факт, що гелони мешкали на південь від неврів, оскільки він дивився на розташування народів Сарматії з боку Італії.

В іншому місці Пліній пише: «Від Тафра (Тавріки) до середини материка живуть авхати, у володіннях яких бере початок Гіпаніс, неври, від яких витікає Борисфен, далі – гелони...» В усіх випадках гелони – сусіди неврів.

Римський письменник III ст. Юлій Солін в описі народів Сарматії називає Полісся Гелонським болотом. Охарактеризувавши побут і звичаї неврів, які мешкали в районі Пінських боліт, він додає: «Найближчі сусіди їх (неврів) – гелони».

І ще одне цікаве свідчення римського історика IV ст. Амміана Марцелліна: «З гелонами межують агафірси». Марцеллін змішує гелонів ще далі на захід, на ті землі, де мешкали Геродотові скіфи-орачі.

Наведені свідчення розвіюють будь-які сумніви щодо локалізації гелонів. До IV ст. вже були нагромаджені широкі знання про народонаселення Південно-Східної Європи. Особливо чіткими були уявлення про розселення землеробських племен, які споконвіку сиділи на своїх землях. Тому питання про місце перебування гелонів автори пізньоантичної епохи вирішували однозначно: гелони – мешканці Придніпров’я.

Наведені висловлювання античних авторів показують, що гелони не були безвісним племенем. Починаючи з Геродота і майже до V ст., ймення «гелони» не сходить зі сторінок творів античних авторів. Уже Геродот засвідчував, що гелони серед усіх згаданих ним племен Скіфії та суміжних з нею земель досягли найвищого рівня суспільного і культурного розвитку. Гелони мали досить велике, як на ті часи, місто, що служило торговельно-адміністративним і культовим центром Придніпров’я. У місті Гелоні заснувалась грецька колонія, мешканці якої, колишні переселенці з приморських грецьких міст, вели жваву торгівлю. Гелони, на відміну від сусідніх скіфських племен, мали розвинуте землеробство. Вони займалися не тільки виробництвом хліба, а й садівництвом. Тому не дивно, що гелони були добре відомі авторам античного світу.

Грецький історик Ефор, який жив століттям пізніше за Геродота, назвав гелонів і агафірсів найславетнішими племенами на захід від Пантикапа. Цим зауваженням автор оцінив порівняно високий загальний рівень розвитку слов’янського суспільства Придніпров’я.

Про гелонів як про суворих людей і мужніх воїнів писали римські поети I ст. до н. д. Вергілій і Горацій. Відзначаючи вміння слов’янських воїнів користуватись луком, Вергілій називав їх «стрілоносними гелонами». У римського поета Секста Проперція, молодшого сучасника Вергілія, зустрічається фраза: «Ворог – невр на броненоснім коні». І хоч цей вислів не свідчить про симпатію, але поет-римлянин віддає належне доблесті воїна-слов’янина. У такому ж дусі про гелонів пишуть поети I ст. Марк Лукіан і Публій Стацій.

Із пізньоантичних римських поетів про гелонів часто згадує у своїх віршах Клавдій Клавдіан. Звинувачуючи Руфіна в підступності щодо римського полководця Стиліхона, Клавдіан дорікає йому за те, що він збирає проти Риму легіони скіфів. Поряд з іншими Руфін залучає на службу Візантії гелонів, про яких поет висловлюється недоброзичливо. Однак при цьому він віддає належне їхній мужності та доблесті. Так, у панегірику імператорові Гонорію поет порівнює його з варваром: «Ти вершник більш величний, ніж гелони!»

Поет Аврелій Клемент, сучасник Клавдіана, згадує гелонів у творі «Апофеоз» у зв’язку з розповсюдженням християнства серед племен Скіфії. Згадки про гелонів зустрічаються у письменників V ст. Мартіана Капелла, Пріскіана, Псевдо-Арріана, Стефана Візантійського та інших. А Сідоній був свідком походу гунського князя Аттіли в Галлію та Італію. Перераховуючи учасників походу, він зазначив, що з Аттілою виступили руги, гелони, герули і тюрінги.

Зрештою, слід навести свідчення відомого грецького географа II ст. Клавдія Птолемея, який спеціально вивчав проблеми розташування відомих у його часи племен і народів. Описуючи населення Сарматії, Птолемей перераховує окремі етноси за годинниковою стрілкою – від Балтійського Помор’я на схід: «Узбережжя океану біля Венедської затоки займають вельти, вище від них – осії (ести), ще далі на північ – карбони (карели); на схід від них (осіїв) – кареоти і сали; нижче цих – гелони...»

Отже, на схід від балтійських племен (осіїв) розташовувалися кареоти (креоти), тобто кривичі, під ними – гелони. Кривичі і гелони розміщувалися по осі Дніпра. І ими гелонами були поляни.

Марія ХИЛЕВИЧ

Далі буде

Початок у №№ 22,23,33–34,

КАРБ ПАМ’ЯТІ

ДЕПОРТАЦІЯ. 1947

Фрагмент поеми.
Монолог вчителя-"східняка"

...А ти, майоре сизотварний,
Усіх списав за алфавітом?
Де в ходаках і в цих хламіттях
Село заскніє, мов трупарня?

А ви, малинові погони,
Дзвоницю нащо поганьбили,
За що шикуєте, служилі,
Покутців в жалібну колону?

А ви, посли од Магадана
Із мовчазними "дігтярями",
Чом зщепеніли у нестямі
Навколо церкви на майдані?

А ви, холодні, синьогори,
Чом не зчорнієте у скруті?
Та ж ваших газдів правокрути
Женуть в льодові лукомор’я...

А ти чом, Пруте гонористий,
Все гнешся вдаль сталевим
пасом
Й не захлеснеш у закрутасах
Блідих, мов смерть, енкаведистів?

Простіте, дітоньки кирпаті,
Мене за цю лиху годину, -
Не я шматую Україну,
Не я плюндрую вбогі хати.

Простіть мене за фальш судовищ -
Не з цим я линув на Покуття...
Вам магаданські злі маршрути
Накреслив Юда Каганович...

Віктор ЛУПЕЙКО

ЗА ВКРАЇНУ ЙОГО ЗАМУЧИЛИ КОЛИСЬ...



4-го вересня 1985-го року на 13-му році каторги і на 20-му році переслідувань, загинув в ув'язненні поет і літературознавець Василь Стус, котрому якраз належить оце гостродотепне визначення СССР як „Рад-соц-конц-таборів Союз, котрий Господь забув". Замучено Василя Стуса за те, що він — найбільший поет України — не продався окупантові, як це зробили інші.

Василь Стус ніколи не піддався намові тюремщиків врятувати життя ціною самознищення як людини і як українця. Бо він уважав, що „тяжко вигадати моторошнішу кару, аніж примусити жертву додушувати себе своїми ж руками". Цими словами він картав за таке розкаяння Івана Дзюбу, автора епохального викривального твору проти русифікації – „Інтернаціоналізм чи русифікація". Цим же шляхом пониження й вислуги, за чини чи, то пак, ордени, йшла некоротка черга українських поетів. Їхній шлях був осоружний Стусові, і поет зумів не заплямити себе навіть коротким членством у партії більшовиків, яку він відразу побачив наскрізь, як рентгеновим промінням, схарактеризувавши КПРС словами: „кубло бандитів, кагебістів, злодіїв і відставників у стольному засіли місті як партія більшовиків" ...Ясніше і правильніше не можна було сказати!

Москва – Чіб'ю, Москва – Чіб'ю,
Печорський концентрак
споруджує нову добу
на крові і кістках.

Розлючений цими словами суддя спитав Василя Стуса на судилищі в 1972 році – про кого він так каже, кого так називає? „Я відповів, — пише В. Стус у розповіді про суд „Вирок і коментар", – Берія та його банда. Світличний на суді сказав, що мова про Сталіна. Суддя, видно, старий сталініст, мало не лопнув від люті" („Сучасність", ч. 12, 1975"). З цієї каторги в'язні ніколи не виходили на волю. Вони не виживали. І звідси не йшли ніякі листи – ні до кого. Адже треба було позбутися українців – під тим чи іншим претекстом: чи то як петлюрівців-контрреволюціонерів, чи то буржуазних націоналістів, – і аж до наших днів, до оунівців та бандерівців включно, щоб творити „лебенсравм" забродам і зайдам на спорожнілій прадідній українській землі...

Не менш сильний вірш про Колиму, де вчувається мотив Лесі Українки: „Ні долі, ні волі у мене нема. У „світі цьому" стокрик – Колима." І тільки може ще жити поет спогадом про Україну, „де сонях кружає, калина цвіте"... Бо тут, на каторзі, у найгірших умовах, домучують тюремники, власне, таких, як Стус...

Обколоте, в намерзі стогне вікно,
і свічка у шклянці, у пляшці вино,
у горлі застуда, у серці – пітьма,
бо виє зав'югою грім – Колима.
Провалля і кручі. Горби і горби.
Сказись од чекання, молінь,
ворожби...

Україна виступає для поета „у зболених снах" з того національного болю, що поглинув більшість з нас по програних вже тричі наших визвольних змаганнях. Поет пише: „За сотнями загород і колючих дротів лежить моя земля Україна, заходячи тільки в зболені сни. Вона світить, як далека зірка у вечірньому мордовському небі. А невільницький твій шлях стелиться далі й далі од неї —за сиві уральські хребти, в закрайсвітні сибіри. Бо кати іспитують тебе: а чи витримає твоє серце, чи не перветься од натуги"... Вона – мати Україна, з'являється поетові і навчає, і наставляє на дні, що перед ним:

Єси ти сам – з собою врівень,
один на сотні поколінь,
високим гнівом богорівен...
...Ступай – майбутньому назустріч,
і хай хода твоя легка
легкою буде. І не треба
жалких жалінь. І – задарма.
Тюрма не доросте до неба:
ще землю їстиме тюрма.

„Це просто гетьман, який гарцює перед полками напередодні битви", – сказав правозахисник з Прибалтики Сергій Солдатов про Стуса. А гетьман не кидає України та ще й у найскрутнішу її годину... Тому у цього „гетьмана", у цього героя-мученика в творчості всюди присутній Шевченко. Ба, й життя своє взорував Стус на Шевченковому. Присутнє також лицарство козацьке, як в поетів Вісниківців: Ольжича, Стефановича, Мосендза, Ю. Клена, Теліги, Лятуринської, Маланюка, Ю. Липи та у Юрія Дарагана. Ось і у Стусова Січ з вірша „Сто років, як сконала Січ".

Сто років мучених надій
і сподівань, і вір, і крови
синів, що за любов тавровані,
сто серць, як сто палахкотінь.
Та виростають з личаків,
із шаровар, з курної хати —
раби зростають до синів
своєї України. Мати,
ти вже не згинеш, ти двожилава,
земля, рабована віками,
і не скорить тебе душителям
сибірами і соловками.

Україна – невідступна думка і мрія, що дає і забуття, й снагу змагатися за неї, за інших мучених. Бо так далі не може бути! „Там, за гранню, видиво святе"...

Любов ця чинна. Поет кожним своїм вчинком, кожним фібром своєї душі, кожним віддихом і кожним словом заступається за свою Україну, хоч знає, що за це буде розіп'ятий на хресті – за Неї.

Ярій, душе. Ярій, а не ридай!
У чорній стужі сонце України,
а ти шукай – червону тінь калини,
на чорних водах тінь її шукай.
Бо мало нас. Дрібнесенька шопта
мине для молитов і сподівання.
Застерігає доля нас зарання,
що калинова кров така крута,
така терпка, як кров у наших жилах.
У білій стужці білих голосінь
ці грона болю, що падуть в глибінь,
безсмертною бідою окошились.

Просить Стус, як колись Тарас, долі злої, коли доброї жаль, Боже, то дай злої, злої...

Даждь нам, Боже, днесь!
Не треба завтра –
даждь нам днесь, мій Боже!
Даждь нам десь!
Догоряють українські ватри,
догоряє український веськрай.
Моя дорога догоряє,
спрагою жалобиться душа.
Як Господь нас оком поминає,
тоді, болю, грай без кунтуша!

Над Стусом збиралися все густіші хмари. Переслідування міцніли у тюрмі, що – „антиукраїнська за призначенням". „Українців репресують передусім", – пише Стус, вже відчуваючи своє приречення на смерть, у довгому звіті-підсумку, начебто перед Україною і нами у сповіді – „З таборового зошита" (Сучасність, листопад 1983 року), так і пише, що він „не бачить нікого і нічого. Жодного знаку сподівання" на зміну його життя. „Але голови гнути я не збирався, бодай, що б там не було. За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загину"... До загину! Так воно і сталося.

Не плач, Вкраїно, Ти не бездітна вдовиця, коли тоді й тепер маєш ТАКИХ синів! Вони бажали гуманізму, справедливості, свободи. Через це їх знищили... „Але тільки такими синами славен народ – і нині й у віки вічні", – це Стусові слова... і слова кожного героя, мученика за Україну:

Як добре те, що смерти не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест,
що вам, лукаві судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верст.
Що жив – любив і не набрався
скверни,
зненависти, прокльону, каяття.
Народе мій! До тебе я поверну
і в смерті обернусь до життя.
Своїм стражденним і незлим
обличчям,
як син, тобі доземна поклонюся
і чесно гляну в чесні твої вічі,
і з рідною землею порідню́сь.

Людмила ВОЛЯНСЬКА
(скорочено)

Календар українського націоналіста

30 серпня 1991 р. – Указ Президії Верховної Ради про заборону діяльності Комуністичної партії.
31 серпня 1919 р. – війська УНР і УГА звільнили Київ від більшовиків.
31 серпня 1939 р. – У Києві створено Державну історичну бібліотеку України.
1 вересня – День знань.
1 вересня 1939 р. – початок Другої світової війни.
1 вересня 1996 р. – в Україні запроваджено нову національну валюту – гривню.
2 вересня 1945 р. – закінчення Другої світової війни.
4 вересня 1965 р. – виступи В. Стуса, В. Чорновола, І. Дзюби проти хвилі арештів української інтелігенції.
4 вересня 1985 р. – у радянському концтаборі загинув В. Стус, український поет, правозахисник.
4 вересня 1991 р. – над будівлею Верховної Ради України піднято синьо-жовтий прапор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 55-46-50
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Передавайте часопис "Нація і Держава" з хати до хати, з рук у руки!